

[Henning Rasmussen]

Videre siger indenrigsministeren, at han tvivler lidt på, om det er tilstrækkeligt at sige, at ventelisterne er vokset; men indenrigsministeren bestred ikke, at de er vokset. De er nemlig vokset kraftigt i det sidste års tid, det viser indenrigsministeriets egne tal os at de er.

Dernæst siger indenrigsministeren: ja men ventetiden er afgørende, og så forstod jeg, at indenrigsministeren mente, ventetiden var faldet.

Efter de oplysninger fra indenrigsministeriet vi fik i november 1985, og som jeg har liggende på mit bord, er ventetiden og ventelisten for operationer for grå stær vokset de fleste steder, og gennemsnitlig er både ventelisterne og ventetiden vokset landet over på operationer for grå stær.

Jeg sagde i min indledning, at ventelisten for hofteoperationer er nogenlunde uforandret. Dér, hvor man har sammenlignelige tal for 1982 og 1985, viser det sig, at den gennemsnitlige ventetid – et gennemsnit for en god halv snes sygehuskommuner – er uforandret, nogle lidt lavere, nogle lidt højere. Jeg påstod ikke, det var blevet værre for hofteoperationer, jeg sagde, det ikke er blevet bedre, og det fastholder jeg. Men det kan jeg forstå indenrigsministeren er enig med mig i.

Indenrigsministeren indledte med at sige, at debatten i for høj grad er fokuseret på sygehuse. Ja, det kan jeg nu godt forstå. For det første er det det, forespørgslen drejer sig om, og for det andet er det dér, problemerne findes. Det er jo ikke hos de privatpraktiserende almene læger eller speciallægerne, at de store problemer med ventetider og den slags findes; det er i hvert fald ikke min erfaring. Det er på sygehusene, problemet findes, og det er også dér, man har mulighed for at gennemføre de nedskæringer, indenrigsministeren har forlangt. Det kan man nemlig ikke i sygesikringen, dér må man betale regningen. På det område er der ikke problemer, for dér går folk til læge, og så bliver det betalt. Og lægerne udvider deres kapacitet. Det kan man ikke få lov til i sygehusvæsenet, i hvert fald ikke før 1. januar 1987. Så det kan jeg godt forstå.

Hvad angår rammerne for 1986, beroliger indenrigsministeren os i sit sidste indlæg med, at alting tyder på, at det faktiske forbrug på sygehusene i 1986 bliver lige så stort som i 1985. For der er meget, der tyder på –

det ved vi jo alle – at der bliver en række overskridelser af rammen.

Indenrigsministeren siger altså til folkettingen: vær rolig, for amterne overholder ikke vores henstilling; de anser den ikke for at være mulig. De betaler sig hellere fra det – eller rettere sagt: de lader hellere skatteyderne betale ekstra for at sprænge rammen. Indenrigsministeren erkender dermed, at den ramme er for snæver, også for 1986. Jeg har sagt nogle gange, at det for længst er erkendt ved aftalen med de kommunale organisationer, at den var for snæver for 1986, og at den skal forhøjes.

Men det eneste, indenrigsministeren overhovedet ikke har gjort bemærkninger af bare nogen betydning til, er det, vi anser for at være denne forespørgselsdebats hovedpunkt: hvorfor vil ministeren ikke ændre de rammer for 1986, som han er klar over er for snævre, som han accepterer bliver sprængt, og som han accepterer skal forhøjes væsentligt i 1987? Hvorfor vil indenrigsministeren ikke i dag give amterne mulighed for at hale ind på ventelisterne? Hvorfor skal det vente til 1. januar 1987? Af én eneste grund: regeringens ansigt må ikke skrammes. Det er den eneste grund. Der er ingen som helst saglig begrundelse for det.

(Kort bemærkning).

Mette Groes (S):

Det kniber lidt for mig at dele indenrigsministerens holdning, når han kalder det forlig, der er indgået, noget, man kan være glad for, fordi det giver længerevarende stabilitet og en bedre platform at stå på i arbejdet. For Nordjyllands amts vedkommende er der tale om en overskridelse af budgettet på 40 mill. kr., en bøde på 40 mill. kr. og en julepakkebesparelse på 20 mill. kr. Alle disse udgifter vil rulle foran os og meget nemt opluge det lille beløb, som vi får i 1987 på 44 mill. kr. Vi får altså ikke den luft i budgetterne, som vi skal have: Vi får ikke den mulighed for at gøre de ting, som vi gerne vil, og det vil sige, at den aftale, som ministeren mener vil give os en længerevarende stabilitet, i virkeligheden vil have meget svært ved at reparere de skader, som sker i 1986.

(Kort bemærkning).

Camre (S):